

Pilkatastrofen

Var Daniel modig nog att berätta sanningen?

Kimberly Oldroyd
(Baserad på en verklig händelse)

Det här hände i USA.

Daniel lyfte på locket på morfars gamla leksakslåda och kikade in i den. Hans kusiner samlades för att se. De älskade att leka tillsammans hemma hos morfar!

Inuti fanns det mängder av gamla leksaker som Daniels mamma och moster hade lekt med när de var barn.

"Vad är det där?" Daniels kusin Noah pekade på sex blanka, gammaldags trädgårdsdartpilar. De hade spetsiga ändar och färgade vingar – några röda och några gula.

Daniel tog upp en. "Mamma berättade om de här", sa han. "Man lägger en ring på gräsmattan utomhus. Sedan turas man om att kasta upp de här i luften och försöker få dem att landa i ringen."

"Coolt!" sa Noah. Han sprang redan till bakgården för att ställa ut spelet.

Snart kastade Daniel och hans kusiner upp metallpilarna i luften över hela morfars trädgård. Daniel tyckte om när pilarna landade hårt och fastnade i gräset.

"Jag kan säkert kasta min högre än din", sa Daniels kusin Lily.

Barnen skrattade och kastade pilarna högre och högre.

Sedan fick Daniel en idé. "Jag slår vad om att jag kan kasta min hela vägen över uppfarten och in i ringen!" sa han. Han sprang till andra sidan uppfarten och kastade pilen hårt.

Pilen flög högt upp i luften, men den landade inte i gräset. I stället landade den på moster Robilyns splitternya bil med ett högt *DUNS*.

"Åh nej!" skrek Noah.

Daniel plockade upp pilen. Det var en jättestor buckla på bilen där den hade landat.

Barnen tittade rädda på varandra. Sedan, utan att säga något, lämnade de pilarna på gräsmattan och sprang in.

Senare den eftermiddagen gick alla till sina bilar för att åka hem. Daniels moster lade märke till bucklan på sin bil. "Vad hände?" frågade hon.

Daniels mage kändes tung. Men han sa inget. Han klev bara in i bilen och vinkade hejdå till sina kusiner.

På vägen hem satt Daniel tyst i baksätet. Han försökte läsa sin bok. Men han kunde inte fokusera. Han kände sig sjuk inombords av det som hade hänt. Han visste att det var rätt att vara ärlig. Men det skulle kännas hemskt att säga sanningen! Hans föräldrar skulle bli så arga på honom. Det skulle hans moster också bli.

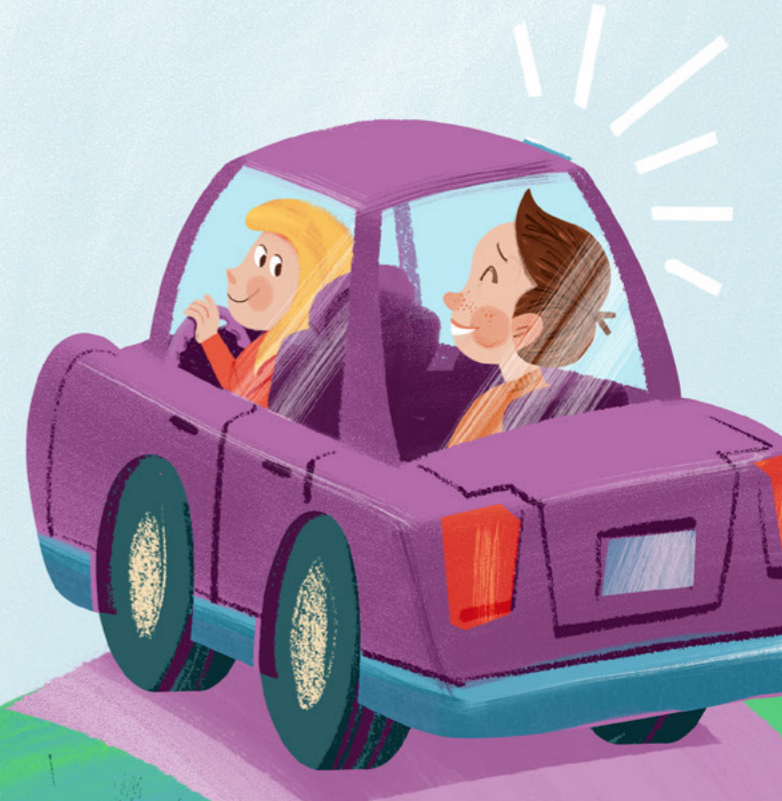
Sedan tänkte Daniel på sin favorithjälte i skrifterna. Daniel i Gamla testamentet kastades i lejongropen för att han hade valt det rätta. Han var modig. Daniel kanske också kunde vara modig.

"Mamma?" sa Daniel. "Jag kastade pilen och den träffade moster Robilyns bil så att det blev en buckla. Det var mitt fel."

Mamma sneglade på honom i backspegeln. Hon var inte lika arg som Daniel trodde att hon skulle bli. "Tack för att du berättade sanningen", sa hon.

Daniel drog ett djupt andetag. "Får jag ringa moster Robilyn när vi kommer hem?" frågade han. "Jag vill be om förlåtelse. Och jag tänker arbeta mycket så att jag kan tjäna pengar för att kunna fixa hennes bil."

Mamma log. "Det är en jättebra idé." Den tunga känslan i magen var borta och Daniel kände sig lugn. Han hade varit modig nog att tala sanning. Tack vare Jesus Kristus kunde han omvända sig och ställa saker och ting tillrätta. ●

Hur kände sig Daniel när han talade sanning och omvände sig?